

ARCHISS WESTERGARD

JE TO V RODINĚ

„Debilní učitel,“ mumlám si pro sebe, „debilní škola, všechno je debilní!“ Jako by nestačilo, co všechno se děje. Zrovna když mám Novillu trénovat, tak si ji musí nechat po škole. Tohle mi snad dělá naschvál.

Kdosi za mnou vykřikne a já se otočím. Pak vrazím přímo do něčí hrudi.

„Sorry,“ zamumlám, když poznám parfém.

„Dávej bacha na cestu,“ řekne mi Tink, než se kolem mě

prosmýkne a zmizí za rohem. Ještě chvíli tam tupě čumím, co po mně chce, než se otočím a vrátím se k původnímu cíli.

Pár kroků od dveří mávnu rukou, aby se otevřely, ale místo toho se ozve obrovská rána a dveře se rozletí dovnitř. Tvrdě dopadnou na podlahu.

„Pardon!“ křiknu. „Cosi se zvirtlo.“

„Samozřejmě, jak jinak,“ zaslechnu učitele, když vcházím do třídy. Vrhnu po něm naštvaný pohled. Mohl by si uvědomit, že už to je pár let, co mě učil a že už toho umím trochu víc.

„Bude vadit, když si Novillu na chvíli vypůjčím?“

„Na jak dlouhou chvíli?“ Založím si ruce na hrudi. Jednou se mi to s Evou vymklo z ruky, za to já nemůžu! Nemusí mi to pořád házet pod nos. *Nesnáším ho*. Koutkem oka si všimnu Novilly, která na mě mrkne.

„Chvilku. Opravdu.“

Novilla bez čekání na souhlas vystartuje ze třídy a já ji s úsměvem následuju. Když zahneme za roh, zeptá se: „Chvilku?“

Vysvětlím: „Chvilku trvající dvě hodiny. Je načase, aby ses naučila svoji sílu používat.“

Vypadá tak šťastně, jako už delší dobu ne.

V tělocvičně jí předvedu několik všemožných kouzel, která už sám umím, a taky ty, u nichž se občas vyskytne nějaká chyba. To ale ona nepozná, takže bod pro mě. A abych se přiznal, docela mě to baví.

„Můžu už něco udělat?“ vzdychne najednou. „Půl hodiny tady sedím a pozoruju tě, jak mi něco předvádíš. Kdy si to budu moct zkusit sama?“

Napodobím její vzdech a ona se na mě zamračí. „Novillo, půl hodiny ti vysvětluju, že stačí jedna věc špatně a můžeš zničit milion věcí!“ Vlastní zkušenost. Prostě jsem máchl rukou nalevo místo napravo a můj pokoj začal hořet. Bylo mi deset, takže prostě přirozená inteligence. Už si ani nepamatuju, kdo dal ten pokoj zpátky dohromady.

Když tiše zanedává a myslí si, že ji neslyším, vyskočí na nohy a rozhlédne se kolem. Někdy by mě zajímalo, co si myslí. „Těch třicet minut stačilo. Řekni mi, co mám udělat, a já to udělám.“

Zacukají mi koutky. Je na ní vidět, že to fakt nezná. „Něco jednoduchého, na začátek, jo?“

„Cokoli.“

„Tak jo. Sleduj moje pohyby.“ Postavím se do stejné pozice a ona mě sleduje vytřeštěnýma očima. Natáhnu ruku dopředu, přetočím dlaň a z ní vyšlehne bílý proud. Když se balvan naproti nám rozpadne na malinkaté kousíčky, Novilla na to nevěřičně hledí.

Mám takovou škodolibou chuť se vytahovat. „Co na to říkáš?“

„Dobry...“ řekne pomalu. Vypadá, že bude pokračovat, ale nakonec zavře pusou.

„Jenom?“ pozvednu obočí a snažím se zakrýt úsměv, který se mi dere na rty.

Rozesměje se tím svým originálním smíchem. Ještě nikdy v životě jsem nikoho neslyšel, aby se takhle smál. Vypadá ještě zajímavěji. „Dobře, byl jsi *parádní*. Můžu si to zkusit?“

Znovu jí předvedu pohyb a snažím se nemyslet na to, abych nevystřelil. Když se to tak vezme, až tak složité to není. Dívá se na moje pohyby a pak pronese: „Můžeš mi to – zopakovat?“

Zpomalím a ten jednoduchý pohyb jí ukazuju po částech. Usměje se a odhalí zuby. Vypadá opravdu krásně.

„Myslím, že teď ti to půjde,“ kývnu po chvíli. Je načase jí udělat radost. „Jen nezapomeň správně napnout ruku.“

Zhluboka se nadechne a upře pohled na terč, který jsem jí tak nějak vyčaroval. Chvilku stojí jako solný sloup a pak se rychle hýbne. Skoro ani nestačím zaregistrovat, jakým stylem to udělala, a modrý proud plnou silou zasáhne obraz Riordana na zdi. Hm, takže tohle jí vrtá hlavou.

Do nosu mě udeří vůně vanilky a snažím se ji ignorovat. Poslední dobou mě stále pronásleduje ve snech.

„Nemysli na něj,“ řeknu jí. „Vyřídíme si to s ním potom.“

„To se ti řekne, *nemysli na něj*,“ zabrblá. „Když nás zradil, tak asi těžko budu myslet na něco jiného!“

Nakloním hlavu na stranu. „Novillo, zkus to.“

Znovu nastaví ruku a tentokrát pomaleji. Její paprsek mi proletí těsně nad hlavou. Rychle se skloním a kryju si ji rukama. Proud se roztříští o zeď za mnou. „*Novillo!*“